

Mouelle
Roucher
VOLUMUL I

„DEZLITERAREA”

pe fuior de timp

de

COSMISIAN

Cuprins

Fiorul bun și prefața „Mouelle Roucher”-

„Dezliterarea pe fuior de timp” · 5

1. Orizontul doamnei Mouelle Roucher · 9
2. „ Fiorul ” – de Mouelle Roucher · 13
3. ” Dedicăție ” (Fiorul – de Mouelle Roucher) · 19
4. ” Dedicăție ” (Fiorul – de Mouelle Roucher) · 25
 5. Ceaiul de la Vila Rouge · 29
 6. Inul alb al unui câmp de maci roz · 33
7. Să iubești un trup gol este mai ușor decât
să iubești un suflet gol · 39
 8. Femeia goală · 45
9. Când iubirea nebună își sfâșie gazda · 49
 10. Eugénie · 53
 11. O vizită ascunsă · 59
 12. O inimă ce bate singură · 65
13. Iubire proiectată pe ființe ce nu ți-o pot înapoia · 69
14. ” Dezliterarea” este momentul în care cuvintele se desprind de
structura lor firească · 77
 15. Să iubești dincolo de teamă · 81
 16. O buclă de timp · 85

17. Otrava dintre viață și moarte · 89
18. Un Salon de Thé · 93
19. Eratele sunt răzbirea unui scriitor care spune adevărul · 97
20. Cheia este la tine! Ce vei face cu ea? · 101
21. Jurnalul ascuns și sărutul spontan · 109
22. Reuniunea unei familii nou formate · 115
23. Sărutul vinului · 121
24. Și eu îi vorbeam ei, femeii, perfecțiunii... · 127
25. Un degustător care savurează vinul riscă totul · 131
26. Forma sălbatică a unei iubiri secate de dispariție · 135
27. Un scriitor fără inspirație · 139
28. Perfecțiunea ta este suspendată pe cupola visării · 143
29. Când iubești, clipele risipite nu devin amintiri;
ele devin iluzii · 147
30. Nu îți mai dori să mori! · 151
31. Dragoste dincolo de amori · 159
32. Seara dineului · 163
33. Ființa ei cultiva o dezvoltare a unei iluzii · 165
34. Cioburile fumurii au devenit o fereastră ce separă lumi · 169
35. Glasul lui i-a vindecat · 171
36. Vinul unui degustător te amețește elegant · 175
37. Timpul nu păstrează visele pe care iubirea
le dezrădăcinează · 181
38. Iubirea și-a recăpătat Fiorul · 185

1 Orizontul doamnei Mouelle Roucher

Mașini de epocă elegante, cu motoare gălăgioase, aduceau rând pe rând amorezi plini de șarm, în ținute pretențioase, la fel de zgomotoși și ei. Rochii cu umeri goi, mult deasupra genunchilor, pantofi cu toc înalt, deschiși la culoare, părul tuns scurt, coafat provocator, trădau intenția tinerelor vesele pentru această seară. Partenerii lor, la fel de frumos îmbrăcați, specific dineului din seara aceasta, eleganți, cămășile lor albe înlocuind luminile difuze ce acopereau realitățile de care fugeau acești tineri.

Mai misterioasă decât seara însăși era Mouelle Roucher, gazda dineului, pe care o vedeai atât de rar, încât erai tentat să te prezinți de fiecare dată când onoarea de a fi invitat te însoțea. Admirația pentru Mouelle Roucher provenea din cărțile *bestseller* ce îi purtau numele și pe care le puteai vedea astăzi în mâinile multor tineri și nu numai. Astăzi urma să ne prezinte o nouă colecție de trăiri și istorii pătate de

Romantică în cel mai frumos fel cu putință, iubitoare a cuvintelor pe care le vedeai mai curând ca eșarfe aruncate în jurul gâtului iubitului pentru a-l apropia de trupul său cald, dna Mouelle privea mulțimea celor prezenți din spatele unei perechi de ochelari fumurii, largi, pe care nimeni nu știa de ce îi purta. Părul, negru ca o seară clară de vară, era acoperit de agrafe mici cu mărgăritare sidefii, făcându-te să crezi că privești cerul înstelat. Chipul îi era frumos, cu o față ușor alungită, tenul alb imaculat inducea respect și sobrietate, doar că buzele ei conturate divin, definite de un ruj cărămiziu închis, te făceau să te pierzi în fața emoției de a o fi văzut doar, eliberându-te de teama de a fi prins cu ochii fixați pe chipul ei.

Purta o rochie neagră cu bretele late, albe, ce izvorau de la baza pieptului ei, nu foarte mare, dar frumos rotunjit, defilând în pași albi până ce se rotea peste umerii fini, la fel de albi ca tenul, acoperind doi nasturi negri ce își făceau cu greu loc la îmbinarea bretelelor pe spatele rochiei. Din dreptul celor doi nasturi, cusuți la distanță de câțiva centimetri unul de celălalt, formând o linie înclinată la 45 de grade, își definea amestecul de alb-negru un fel de voal ce acoperea spatele frumoasei rochii, alunecând ca o mângâiere tandră, până puțin mai jos de genunchi. Așezată fiind, Mouelle ținea în mână voalul, încercând parcă să ascundă o teamă

nebănuită de nimeni, dar care era mai greu de purtat decât un bagaj greu într-o zi toridă. Eu o numesc emoție îmbrățișată de anticipație.

O priveam de departe. Îmi doream mult să o cunosc încă de la primele capitole citite. Câți dintre noi nu ne-am lăsa pradă dorinței de a cunoaște autorul doar pentru că am naufragiat pe paginile cărților scrise de acesta? Eu făcusem acest pas cu câteva luni înainte, iar scrisorile trimise de mine primeau întotdeauna un răspuns prompt și cald, mai puțin ultima. Ultimei mele scrisori îi fusese oferită drept răspuns o invitație pentru dineul din această seară.

Venisem neînsoțit. Aveam câteva întrebări născute din câteva titluri publicate de curând. Nu bănuiam că mi-ar fi acordat atenție și aveam îndoieli privitoare la prezența mea acolo. Chiar mă întrebasesem dacă nu ar fi fost mai bine să mă fi așezat și eu în coloană, ca toată lumea, la o prezentare de carte și să îmi aștept rândul la semnătură și dedicație. Cel puțin aveam parte de un contact față în față cu autoarea preț de câteva secunde.

Și iată-mă aici, cu mintea plină de întrebări care necesitau mai mult o confirmare a intuiției mele de tânăr scriitor. Aveam nevoie de asigurarea că am înțeles cărțile și trăirile consemnate în acestea. Le recitisem, și astfel am găsit teme paralele ce trădau trăirile autoarei. Sau intenția ei de a crea punți între cărți.

Am luat o cupă de șampanie, nu pentru că îmi doream să beau, ci doar pentru a masca tremurul mâinilor și emoția ce pusese stăpânire pe mine. Picioarele îmi erau blocate în mocheta vișinie, dar le desprindeam de fiecare dată pentru a mai face un pas, un pas ce părea la fel de reușit ca încercarea unui copil care dorea să ajungă la orizont. Pașilor le mai era adăugată teama pe care acel bărbat înfiorător de solid o împrăștia în jurul dnei Mouelle Roucher. Nu mă așteptam să fie păzită. Ajuns în fața acesteia, am înclinat capul cu respect, mi-am adunat picioarele pentru o postură exemplară și i-am cuprins cu teamă mâna întinsă pentru a o săruta.

— la loc, tinere scriitor, ia loc aici, aproape. Vom vorbi în această seară, dar îmi doresc ca întrebările pe care le-a născut lecturarea cărților mele să ne ofere amândurora o seară memorabilă. Mă onorează prezența ta, tinere scriitor!

Această primire m-a năucit, nu mă așteptam să își amintească de cele câteva scrisori dintre noi. Am băut șampania dintr-o singură înclinare de cupă, simțind-o cum mă provoacă, pe mine, un neexperimentat al băuturilor. Era ora 1:11 spre dimineață!

2 „Fiorul” – de Mouelle Roucher

— Povestea mea începe în urmă cu aproape două decenii, absolventă perfectă de la Jurnalistică, prea încrezătoare în profilul sobru pe care îl impuneam în toate reportajele pe care le realizam printre cei ai ținutelor militare. Ai crede, tinere scriitor, că o domnișoară de obârșie controversată, precum a mea a fost, a devenit jurnalista rebelă pentru a contracara experiența deșertică a familiei mele, în care sentimentele erau noțiuni pierdute ale unei limbi moarte, rar studiate în vreo universitate cu pretenții? Ai crede acest lucru, spune?

Mă privea sigură pe sine, dar părea mai curând preocupată de cu totul altceva. Altfel, de ce ar fi dorit să îmi povestească de la început? Buzele ei mângâiau cuvintele mai senzual decât orice atingere, iar ochii îi clipeau lent, privindu-mi reacțiile. Mă simțeam inconfortabil de plăcut în prezența unei astfel de eroine a creației literare.

Respect p
Din când în când, mișcam din cap pentru a-mi arăta prezența. Mă cam pierdusem în apropierea ei. Nici nu mai știu ce m-a zăpăcit mai mult - glasul ei ce părea în sine o ființă completă, privirea ei care parcă reducea încăperea aceea doar la două ființe, parfumul ei ce părea o primăvară pe care o puteai inspira până în creier, acolo unde devenea instant un déjà-vu perpetuu...

— Tatăl meu a fost colonel în marină. Pleca adesea pentru perioade lungi, ca în adolescență să cred că trăia două vieți, iar noi, cei de pe uscat, îl împărțeam cu altcineva, din altă parte a mării, a oceanului necunoscut nouă. Avea însă ceva aparte, al lui. Om cu o structură intelectuală desăvârșită, iubitor al artelor și colecționar de rarități aduse din diverse locuri ale lumilor lui, tatăl meu, distins om de stat, efervescent în mediul politic al vremii, o iubea pe mama într-o manieră demnă de un gentleman. Când revenea din cealaltă lume a sa, îi lua foarte puțin timp să o recucerească pe mama, apoi îi vedeai nedespărțiți. Iar dacă mamei îi era la îndemână capacitatea de a sucomba în fiecare toamnă a relației lor, pentru a învia în voalul alb al așteptării, cu mine lucrurile stăteau într-un cu totul alt anotimp al existenței. Îmi doream să devin prima ființă umană care să nu ancoreze în anotimpurile impuse ale relației de conveniență pe care părinții mei o îmbrățișau, uneori chiar mai strâns decât

Respect pentru... se îmbrățișau unul pe celălalt, fapt ce a făcut din mine o tânără enigmatică. Îmi jucam bine rolurile, aproape de perfecțiune.

— Doamnă Mouelle Roucher, mă tem că sunteți mai mult decât o ilustră nuvelistă, romanciera căutării mele. În prezența dumneavoastră mă încercă stări contradictorii, iar capacitatea dumneavoastră de a contura personaje este, până la urmă, o formă complexă de a coexista cu mai multe fațete ale unei ființe complexe, pe care unii le limitează până la ridicola expresie de „actor”. Actoria este, mai cu seamă, o tânără cu frânturi de ființe, iar vocea ei este atât de intim legată de noi, încât...

— Da, dragul meu, o actriță este ecranizarea unei scriitoare. Cele două au un suflet comun. Scriitoarea concepe ființe, le definește caracterul și traiectoria după bunul său plac, pe când actrița este expresia sufletului, ecranizarea feminină a...

A făcut o pauză, parcă pierdută într-un film pe care nu dorea să îl împărtășească. Undeva, în inima ei, se dădea o luptă pentru expresie. Apoi a continuat:

— Cred că lumea este mai aspră cu o actriță decât cu o scriitoare. Scriitoarea nu răspunde de recuzita pe care mintea unui cititor o aduce în scenă. Dar o actriță îl poate îmbrânci ca o nesuferită pe bietul spectator, făcându-l să uite că

Respect p este un simplu posesor efemer al unui fotoliu din amfiteatru. Actrița este scenarista sălii de teatru, acea ființă care seduce spectatorul să participe cu fiecare bătaie a inimii sale într-o reprezentare ce îi este cu totul necunoscută.

Îmi doream să pot nota această comparație. Scriitoare, actriță, spectator... Tremuram cu degetele pe a doua cupă de șampanie, neatinsă încă.

— Revin la tatăl meu, tinere scriitor. Nu puteam fi ca mama, nu puteam îmbrăca voalul așteptării din efemera primăvară a căsniciei lor. Așteptarea și iertarea aparțineau unei soții, nu unei fiice care nu avea anotimpuri. Mi-am dorit să am un anotimp al meu, pe care să îl ascund după frunzele tinere ale unei păduri din apropierea reședinței noastre de vară, dar pădurea mea nu putea ascunde decât scoarța neșlefuită a contradictoriului. Am spus deja multe despre mine.

Privindu-mă cu ochii umezi, mi-a cerut să mă alătur invitaților. S-a îndreptat spre balustrada masivă din lemn de mahon sprijinit de formațiuni sculptate de marmură, iar muzica a făcut un pas în spate pentru a-i permite gazdei să ofere invitaților deliciul unui bun-venit așteptat.

— Bună seara, dragii mei! Vă mulțumesc pentru îngăduința de a vă alătura unei simple iubitoare a scrisului. Observ eu cu delectare că ați intrat reperor în atmosfera acestui dineu, încât mai că

Respect pe **sunt tentată să nu vă mai deranjez prezentându-vă noua mea carte.**

Au râs cu toții. Apoi, dna Mouelle a cerut unui asistent un volum, pe care l-a cuprins cu ambele mâini, privindu-l îndelung. A oftat și a spus:

— **Fiorul!** Aceasta este cartea pe care fiecare dintre voi o va primi astăzi. Ea vorbește de la sine. Am alături de mine câțiva apropiați, care vă vor aduce în lumea cărții pe parcursul acestei seri. Vă mulțumesc pentru onorarea invitației și vă doresc o seară minunată!

”Dedicație” (Fiorul – de Mouelle Roucher)

Locuiam în casa unor profesori plecați la țară. Le-am fost drag de când dl François Madolen m-a auzit vorbind despre puterea iubirii și a literei în istoria literaturii. Puțin mai târziu, mi-a spus că a mers acasă și i-a mărturisit soției sale cât de mult semănăm cu fiul pe care cei doi și l-au dorit întreaga lor viață. Amândurora le-am plăcut, iar vizitele în casa lor pentru ceai în duminicile în care erau în Lyon au devenit cele mai frumoase zile din viața mea. În acele vizite, stăteam așezat pe covorașul gros din lână împletită doar ca să îi ascult cu cât drag se îngrămădeau să îmi povestească întâmplări din timpul săptămânii. Nu de puține ori vorbeau unul peste altul, fără să realizeze că eu mă străduiam să îi ascult pe amândoi vorbind despre lucruri diferite.

La scurt timp după acele zile, vizitele au încetat. Mi-au cerut să renunț la chirie și să mă mut în casa